DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani bir banka sahibi olmak benim düşündüğümden de mi önemli? Geçen yıl büyük sıkıntıya düşmemişler miydi?"

Beverly Hills semtindeki malikânenin önünde Duncan sakin bir sesle sorusunu cevapladı.

"Hepsi değil."

Onu evine bıraktığından bu yana yirmi dört saat geçmişti. Bu sürenin yirmi saati boyunca sürekli kendine iyi olduğunu telkininde bulunmak zorunda kalmıştı.

Malikâne üç katlıydı ve harika bir dekorla aydınlatılmıştı. Uzun ve geniş bir giriş yolu vardı.

"Zenginliğin böylesi? Eğlenceli olacak."

"Annie, vergiler seni öldürüyor olmalı?"

Duncan uzanıp onu öpüverdi.

"Muhtemelen ışıklardan birini benim vergim ödüyor olabilir. Herhalde, sandık odası benim evimden daha büyüktür."

Birlikte kapıya geldiler ve üniformalı bir görevli onlara yol gösterdi. Devasa salonun bir köşesinde neredeyse duvar boyu bir şömineden yükselen ateşin çatırtıları duyuluyordu. Sol duvar tarafında bir bar vardı ve hemen önlerindeki merdivenler geniş bir terasa açılıyordu.

"Arzu ederseniz terasında ısıtıldığını hatırlatmama izin verin."

Duncan, görevliye gülerek teşekkür etti ve yalnız kaldıklarında Annie'nin fısıldadığını duydu.

"Dışarıyı ısıtıyor olmaları çılgınlık!"

Duncan gülerek onu kollarına aldı ve tam öpecekken bir kadın sesiyle irkiliverdi.

"Duncan?"

Annie, döndüğünde Valentina ile karşı karşıya geldi. Bakışlarının Duncan'a kilitlendiğini görebiliyordu.

Duncan elinde tutup onu yavaşça terasa doğru yönlendirdi.

"İdare edebilecek misin?"

"Elbette."

Başka ne diyebilirdi? Valentina onu korkutuyordu. Duncan onu hala seviyor muydu? Şansı olmadığını başından beri biliyordu ama yine de umutlanmıştı ve umutları giderek tükeniyordu.

Terasa çıkarken cevaplanacak ne kadar çok soru olduğunu düşündü. Belki bu denli rıza gösteren bir tavrı olmamalıydı? Belki daha fazlasını istemeliydi?

Zaman geçiyordu ve her beş dakikada bir saatine bakmamak için kendini zor tutuyordu. Duncan'ın eski eşinden ayrılıp bahsettiği petrolcülerle konuşmaya başladığını görünce dinlenme odasına girdi. Evin ihtişamının yanında oda mütevazı ve sıcak bir havaya sahipti. Daha koltuk takımlarına yeni bakmıştı ki bir ses duyup döndü.

Valentina tam karşısında duruyordu. İnce, uzun kadının uzun ve bakımlı saçlarına hayran olmamak elde değildi.

"Merhaba. Siz Duncan'ın kız arkadaşısınız?"

Annie soruyu başıyla cevapladı. Aslında gerçek bundan çok farklıydı ama bilmesi gerekmiyordu.

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

"Birkaç ay önce tanıştık. Patlak lastiğimi değiştirmek için bana yardım etmişti."

"Hiç onun tarzı değil. Öğretmensiniz?"

"Evet. Anaokulunda."

"Tahmin etmeme izin verin. Siz tatlı ve sevecen bir kadınsınız. Yetimlere ve evcil hayvanlara yardım ediyorsunuz?"

Onunla dalga geçiyordu.

"İzninizle."

"Bekleyin lütfen. Onunla yaşadıklarınız elbette beni ilgilendirmiyor. Onu uzun zaman önce kaybetmek gibi bir aptallık yaptım. Tanıdığım en iyi erkek olmasının ötesinde ona âşık olduğumu çok geç anladım."

Gözyaşlarına engel olamıyordu.

"İkinci bir şans istiyorum. Pek mümkün görünmediğini biliyorum ve beni affetmesi kolay değil ama denemek istiyorum. Siz hiç âşık oldunuz mu? Onu seviyorum. Çok gençtim ve ne istediğini öğrenmek için gerekli sabrı gösteremedim ama şimdi olgunlaştım.

Onu ne pahasına olursa olsun geri alacağım ve bunun için kararlıyım. Bunu anlıyor musunuz?"

Bunları duymak çok acı veriyordu. Açıkça geri çekilmesini istiyordu ve bunu istemekte haklıydı. Bir kere daha deneyebilirler ve belki de başarılı olurlardı. Belki Duncan korkularından kurtulurdu. Tekrar sevebilirdi.

Gecenin üçünde bilgisayarının başına oturmuş boks sitelerinde sörf yapıyordu. Bir sanatçının yaptığı tabloya takılıp kalmıştı. İki boksör birbirine karşı pozisyon almışlardı ve biri inanılmaz derecede Duncan'a benziyordu.

"Annie, ne yapıyorsun?"

Uykulu gözlerle odasına giren Kami'ye gülümsedi.

"Geç oldu Kami. Okulun var?"

"Umarım rahatsız etmemişimdir?"

"Sadece seni merak ettim. Biraz garip davranıyorsun. Hasta mısın? Duncan'la ilgili bir sıkıntımı?"

"Eski karısına geri döndü."

"Ne zamandır?"

"Henüz olmadı ama sanırım olmak üzere. Buna katlanamıyorum. İş anlaşması olduğunu biliyorum ama katlanamıyorum işte. Şaşkınım."

"Artık yanında olmana ihtiyacı kalmadı gibi görünüyor. İmaj düzeltmeyle ilgili alacağını çoktan aldı. Bu arada hediyeler ne olacak?"

Birkaç gün önce kızlar için gelen paketleri hatırladı. Kendisi için bir paket olmadığını görünce, uygun bir yerde bizzat vereceğini hayal etmişti ama şimdi bundan hiç emin olamıyordu.

"Kadın onu seviyor."

"Ne olmuş? Onu terk etmiş ve şansını kaybetmiş. Şimdi senin sıran."

"Desteğin için teşekkür ederim ama o kötü bir kadın değil. Keşke olsaydı ve kolayca ondan nefret edebilseydi ama ikinci bir şansı hak ediyor."

"Ya sen? Onu seviyorsun?"

"Atlatırım."

Ekrandaki tabloyu satın almak için tuşa basıverdi. Fiyatına bakmamıştı bile. Sadece ona özel bir hediye vermek istiyordu. Onu mutlu edecek bir hediye.

"Ona âşık olduğunu söylemelisin. Bunu bilmeli."

"Bu hiç gerekli değil Kami."

"Annie, sen onun başına gelebilecek en güzel şeysin. Sevdiğini söylemelisin. Gereğini yapmazsa bu onun aptallığı olur."

"Bunu da mı söylemeliyim?"

"Kesinlikle!"

Annie, saat tam dörtte Duncan'ın ofisindeydi. Önceden randevu almış, onun görüşmek isteyeceğinden emin olmak istemişti. Bu gece bir davete katılacaklardı ve muhtemelen bu sonuncusu olacaktı. Sonrası için artık ona ihtiyacı yoktu. İmajı tazelenmişti ve Annie bir an önce hayatına geri dönmeliydi.

Gün boyunca doğru olanı bulmak için düşünüp durmuştu. Onu seviyor olması kendi iyiliğinden çok onun iyiliğini düşünüyor olmasını gerektiriyordu. Güçlü olmalıydı. Ron ve A.J. den sonra çabuk toparlanmıştı ama bu kez çok faklıydı. Fena halde ateşin içine düşmüştü ve onu deli gibi seviyordu.

Hayatın bir meydan okuma olduğunu erken yaşlarda öğrenmişti. Annesi daha on yaşındayken hastalanmış ve on sekiz yaşında ölmüştü. Teyzesi depresyona girmiş ve neredeyse hastanelerden çıkamaz olmuştu. Yıllardır erkek kardeşine ve kızlara bakıyordu. Her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Bir ailesi vardı ve bundan önemli bir şey olamazdı.

Çok fedakârlıklar yapmış, asla pişman olmamıştı. Doğasında vermek vardı ve o istemese de kalbini Duncan'a vermesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Ofisine girdiğinde telefonla konuşuyordu ve aceleyle bitirip ona gülümsedi.

"Neden randevu aldın?"

Kalkmış, heyecanla ona doğru geliyordu.

"Zaten birkaç saat sonra seni alacaktım."

Çok yakışıklı görünüyordu. Gülümseyen gözlerinin soğuk baktığını bir zamanlar nasıl olmuşta düşünmüştü? Uzandı ve onu adeta hasretle öptü.

"Dur, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için yeni bir planın var?"

"Karını çalışanlarınla paylaşırsan zaten artacaktır."

Tam Annie'ye göre bir cevap diye düşündü. İyi ki onunla çalışmıyordu. Yoksa her gün başının etini yerdi. Kıyafetine bakılırsa direk okuldan gelmiş olmalıydı. Akşamları gördüğü kadından ne kadar farklıydı? Sade, az makyajlı ve daha güzel.

Annie, uzanıp onun ellerini tuttu.

"Dün geceki davette Valentina ile konuştum."

"Her ne söylediyse yalandır. Tek kelimesine bile inanmamalısın. Hedefine ulaşmak için yapmayacağı şey yoktur."

"Seni geri istiyor."

Bir an için gözlerinden şimşekler çıktı. Yumruğunu duvara vurup aralıksız küfür etmeye başladı.

"Ve sen ona inandın?"

"Seni seviyor. Yanlış yaptığını anlamış ve pişman olmuş. İkinci bir şans istiyor. Siz evliydiniz ve yeniden deneyebilirsiniz?"

O şeytan kadına inanmıştı. Bu bakışlarından açıkça anlaşılabiliyordu ama bakışlarında başka şeyler de görebiliyordu. Belki acı, belki pişmanlık. Yoksa yanlıyor muydu? Kadınlar yalan söyler, menfaatleri için her hileye başvurmazlar mıydı?

Ama bunu Annie'den beklemiyordu. Onu çocuklarla birlikte görmüştü. Kızlarla birlikte, amcasıyla birlikte görmüştü. İçi nasılsa dışı da öyleydi. Açık, dürüst, zeki ve eğlenceli.

"Buraya onu savunmaya mı geldin? Sana ne kadar ödedi?"

"Elbette hayır. Alakası yok. Seni isterken ağlıyordu. Başında ona inanmamıştım ama sonra sana âşık olduğuna karar verdim. Bana samimi göründü."

"Annie o mükemmel bir oyuncudur ve acısını gösterdiğini düşündüğünde bile rol yapıyordur."

"Sanmıyorum. O senin eski eşin."

"Üç yıl geçti."

"Dürüstçe onu sevmediğini söyleyebilir misin? Senin için bir şey ifade etmediğini?"

"Evlendiğimizde onu seviyordum ve çok aptaldım."

"Onu dinlemelisin. Bu senin ona olan borcun."

"Seni kandırmayı başarmış."

"Yolundan çekilmem için bana yalvardı ve bu talebini geri çeviremem. Bu akşam seninle gelmiyorum Duncan. Valentina'yı al ve ona bir şans tanı."

"Anlaşmamız var."

"Zaten bitmek üzereydi. Şimdi bitmesinin ne mahzuru var?"

O da bittiğini biliyordu. Tam planladığı gibi olmuştu ama ya sonrasında ne yapacaktı? Mazereti çok asil bir davranışa dayanıyordu belki ama sonuç olarak gidiyordu işte. Buradan çıktığında yapa yalnız kalıverecekti. Kadınlara güvenilmezdi. Hep bırakıp gidiyorlardı.

"Anlaşmayı bozarsan kardeşin hapse girer."

"Yapma lütfen. İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Bunun benim için kolay olduğunum mu sanıyorsun? Hiç değil. Ben seni seviyorum ama buraya ait olmadığım ne kadar aşikâr. Harika vakit geçirdim ve sen mükemmel bir erkeksin. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve bu yüzden ona bir şans daha vermelisin. Bir zamanlar onu sevmiştin."

Doğru bildiğini söylediğinin farkındaydı ama sevdiği kadın bir başkası için onu kullanmıştı.

"Beni sevseydin kalırdın. Sakın şimdi benimle arkadaş olmak istediğine sıra geldi?"

"Üzgün olduğunu biliyorum."

"Bana bir oyun oynuyorsun ama senden daha iyi olmanı beklerdim. Gitmek istiyorsan, hiç durma. Benim mutluluğum için saçmalıklarına da bir son ver. İkimiz de bunun saçma olduğunu biliyoruz."

Şimdi ağlıyordu ama diğer kadınlardan farklı ağlıyordu. Gözyaşları yüreğini dağlıyor, aklını durduruyordu.

"Sen rüyalarımın erkeğisin. Güçlüsün, kibarsın. Beni eğlendiriyorsun. Ömrümü seninle geçirmek istiyorum. Kollarında uyumak, çocuk yapmak, seni sevmek ve merak etmek istiyorum. Elli yıl yanında olmak ve komşuların gıptayla baktığı bir çift olmak istiyorum. Ama bu kararı tek başıma ben veremem. Valentina'yı yok sayamam. Doğru olanı yapmaya mecburum. Savaşmıyorum çünkü bunun için bir sebep göremiyorum."

Şimdi oynanan oyunun sonunu görebiliyordu. Kurulan tuzağa girmeyecekti.

"Çok etkileyici bir konuşmaydı ama bitti."

Annie, çantasını aldı.

"Valentina hakkında ya sen haklısın, ya da ben. Umarım bunu anlama şansın olur. Gücüne ve başarına kapıldığımı düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir. Bu benim de seni tanıyamadığım anlamına geliyor. Sevdiğim adam ruhumu okuyor olmalı ve sen bunu yapamıyorsun. O halde, hoşça kal."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Duncan, yıllardır sarhoş olmuyordu. Belki de en son genç ve aptal olduğu okul yıllarında sarhoş olmuştu. Şimdi büyümüştü ama yine aptaldı. İşi boş vermiş üç gündür evine kapanmıştı. Kendine kahve yapmadan önce güçlükle duş aldı ve üzerini değiştirdi.

Boksa başladığında ilk üç maçı tam bir felaket olmuştu. Üçünde de birer yumrukla yeri boylamıştı. Koçu başka bir spora yönlenmesi için adeta yalvarmış ama o vazgeçmemişti. Bir yıl sonra bütün üniversiteler ona burs teklif etmek için yarışa girmişlerdi.

Ailenin işini devralmakta hiç kolay olmamıştı. Defalarca çuvallamış, acemiliğinden sayısız fırsatı değerlendirememişti. Sonrasında üstesinden gelmiş ve yenilmez olmuştu.

Ama Annie'yi kaybetmek hiç tanımadığı bir çaresizlikti. Beni seven adam ruhumu okumalı derken, duyduğu acının tarifi yoktu. Ona ateş etmiş olsaydı daha çabuk iyileşebilirdi.

Sonuç olarak gitmişti. Öylece çekip gitmişti. Söylediklerine inanmamış, onun kesinlikle yalan söylemeyeceğini bildiği halde, gitmesine engel olmamıştı.

Kapının zili sanki kafasının içinde çalıyordu. Açtığında karşısında elinde bir paket olan Valentina'yı gördü.

"Bu senin için kapıcıya bırakılmış."

İçeri girdi ve etrafına bakındı.

"Harika. Her şey yerli yerinde ama bu kadar çok odadan sıkılmadın mı? Bence bu kez tek katlı bir ev denemeliyiz."

Yanına geldi ve ona küçük bir öpücük verdi.

"Nasılsın? Asistanın iyi hissetmediğini söyledi. Neyin var? Solgun görünüyorsun?"

Paketin üzerindeki el yazısını tanıyordu. Açmak için ölüyordu ama yalnız kalıncaya kadar bunu yapmayacaktı. Mutfağa döndü ve kahvesini hazırladı. Birkaç yudum alıp kendine gelince eski eşine döndü.

İnanılmaz çekici bir elbisesi vardı ve çıkarmayı düşünmemek için deli olması lazımdı.

"Niye geldin?"

"Seninle konuşmak için geldim. Seni seviyorum ve bir şans daha istiyorum."

"Ya buna karar vermeden önce bir test sürüşü yapmak istiyorsam?"

"Ne zaman istersen."

"Ya çocuk istersem."

Ölçülerinin bozulacağından ölümüne korktuğunu biliyordu.

"Elbette. Hatta köpeğimiz de olmalı."

"Sen ciddisin?"

"Kesinlikle. Seni seviyorum ve bunu ispatlamaya hazırım."

"O zaman servetimle ilgili hiçbir hak talep etmeyeceğine dair bir anlaşmaya hayır demezsin?"

Kaşlarındaki botoksların oynadığını görebiliyordu ama yine de bozuntuya vermemeyi başarmıştı.

"Duncan... Ben... Kahretsin."

"Parasız olmuyor mu?"

"Tam olarak değil aslında. Eric beni terk etti. O lanet herife neyi kaybettiğini göstermeliyim."

Ufacık bir gurur kalıntısı görmek hoşuna gitmişti.

"Kusura bakma. Sana yardımcı olamam."

"Kızdın mı?"

"Daha çok rahatladım diyelim."

"Af edersin ama benimle tanıştığında bir serseriydin ve ben seni bir centilmen yaptım."

"Ofis masasının üzerinde iş ortağımla beraber oldun sen."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm."

"Artık önemi yok."

"Anladım. İyi görünüyorsun. Çok yol aldın Duncan."

Gittiğinde konunun kapandığını biliyordu ve müthiş rahatlamıştı. Aceleyle Annie'den gelen paketi açtı. Tabloyu yapan ressamı tanıyordu ve duvar boyu bir tablosu çalışma odasında asılıydı. İçinden çıkan notu okudu.

"Aynısı bilgisayar ekranımı süslüyor."

Bu kadar düşünceli olduğuna inanamıyordu. Onu seviyor muydu? Seviyorsa gitmesine nasıl izin vermişti?

"Manzara harika."

Tedavi merkezinin arka bahçesindeki terasta Tim'in karşısında oturuyordu.

"Haklısın."

Her zamankinden daha iyi görünüyordu ama konuşmakta zorluk çekiyordu. Etrafına bakınca diğer ziyaretçilerinde sıkıntı içinde olduğunu gördü.

"Ben..."

"Annie, sen doğru olanı yaptın. Birkaç gün öncesine kadar farkında değildim ama şimdi haklı olduğunu görebiliyorum. Yardıma ihtiyacım vardı ve hala da var."

Birden rahatlayıverdi ve sevinçle elini sıktı.

"Boş hayallerin peşinden koşuyordum ve devam etseydim felaket olacaktı. Bunu atlatacağım."

"Ve..."

"Savaşacağım ve bunu atlatacağım. Kumar oynamayacağım. Piyango bileti bile almayacağım."

"Harika olacak Tim."

"Biliyorum. Sana söylediklerim için beni bağışla."

"Önemli değil."

"O parayı nasıl aldım bilmiyorum. Ne aptallık! Yaptıkların için sana minnettarım. Çok kişi beni hapse gönderirdi."

"Ben bunu yapamazdım."

"Biliyorum. Bay Patrick ile görüştüm ve işimi geri alacağıma söz verdi. Elbette parayla işim olmayacak. Bu güvenini kötüye kullanmayacağım."

Tim onunla konuşmuş muydu? Acaba nasıldı? Sormamak için kendini zor tuttu.

"Sevindim."

"Sana olan borcumu da ödeyeceğim."

"Bana borcun yok canım."

"Elbette var. Bak benim için neler yaptın?"

"Hepsi birkaç davete katıldım."

Ve âşık oldum ve kalbim kırıldı. Ama şimdi kardeşinden duydukları her şeye bedeldi. Gücünü topladığında olanları anlatması daha doğru olurdu.

"Sen harikasın Annie."

İyileşecek olmasını görmek harikaydı. Tekrar ayakları üzerinde durduğu görmek daha da harika olacaktı.

Duncan kalabalık restorana girdi ve etrafına bakınmaya başladı. Garson kızlardan biri yanına geldi ve gülerek rezervasyonu olup olmadığını sordu.

"Yemek için gelmedim. Jenny'i arıyorum."

"Bekleyin lütfen."

Bir dakika sonra Jenny karşısındaydı ve ondan nefret ettiği yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu.

"Onu arıyorum. Aklıma gelen her yerde onu arıyorum Jenny. Lütfen bana yardım et."

"Sen bunu hak etmiyorsun. Onu ağlattın. Geceler boyunca. Bizim yatmamızı bekledi ve sonrasında ağladı, ağladı... Sen onu mahvettin."

"Biliyorum ve bunun için özür dilerim ama pişmanlıktan ölmeden önce bana yardım et. Onu bulup sevdiğimi söylemeliyim. Onu istediğimi, onu koruyacağımı, onunla yaşlanmak istediğimi söylemeliyim."

"Peki ama eğer onu tekrar..."

"Söz veriyorum incitmeyeceğim. Onunla evleneceğim Jenny."

"Tamam. O bir kilisede. Görevliler grip olduğu için gece töreni için gönüllülere ihtiyaçları varmış. Yardım etmeye gitti. Bu kez berbat etme."

"Etmeyeceğim..."

Annie son kez mumların yerinde olduklarını kontrol etti ve rahat bir nefes aldı.

"Annie sen harikasın. Çok yoruldun ve artık eve gitmelisin yoksa ayakta durmayacaksın. Teşekkür ederiz."

Rahibin eşine baktı ve haklı olduğunu anladı. Yorgunluktan dizleri titriyordu.

"Siz nasıl isterseniz."

"Geldiğin için minnettarım. Sen iyi bir kadınsın."

"Görüşürüz."

Annie, kiliseden çıktığında ılık havayı ciğerlerine çekti. Huzurluydu. Yardım etmişti, Tim iyileşiyordu, kızlar yanındaydı, harika bir işi vardı ve bunlara sahip olduğu için mutluydu. İçindeki kocaman boşluğu doldurmayı zamana bırakacaktı.

Park yerine doğru yürüdü ve arabasını yanına geldiğinde birinin onun yanına geldiğini gördü. Bu Duncan' dı.

Hem gülmek istiyordu hem de ağlamak. Onu çok özlemişti.

"Annie."

Rüyası gerçek olmuş ve ona geri dönmüştü. Kendini kollarına atıverdi ve sıkıca sarıldı. Adeta tekrar gitmesini önlemeye çalışıyordu.

"Annie, seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Valentina gitti. Servetimden pay alamayacağına dair bir sözleşme istediğimde arkasına bile bakmadı."

"Yürümediği için üzüldüğümü söylemek isterdim ama hiç üzülmediğimi itiraf etmeliyim."

Cebinden bir kutu çıkardı ve önünde diz çöküp kutuyu açtı.

"Seni seviyorum Annie McCoy. Hep seveceğim. Lütfen benimle evlen. Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum."

Kutuyu açtığında Annie gördüğü meleklere inanamadı. Artık mutlu olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

"Gerçekten bunu istiyor musun."

"Kesinlikle. Sen benim aradığım kadınsın. Sonunda seni buldum ve asla bırakmayacağım."

"Duncan Patrick, seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

SON